

denič globoko vzdihne in vzklikne navdušeno: „O da bi bil jaz sveti Krištof in bi mogel svojega Zveličarja nositi na svojih rokah!“ Te besede so mu šle zato tako od srca, ker je zelo želel biti kdaj duhovnik. Mnogo noči je prečul in goreče prosil Boga, naj mu usliši to vročo željo, da bi mu mogel kdaj služiti v mašniškem stanu. Ta srčna želja se mu sicer ni izpolnila še tako hitro, vendar pa prej, kot se je mogel sam nadejati. Po prestanih mnogih zaprekah in težkočah je bil posvečen v mašnika l. 1786. Bil je res pravi apostol božjega usmiljenja. Tudi na Dunaju je 11 let neumorno delil dušna in telesna dela usmiljenja. Ubožcem je donášal mile darove, ki jih je zanje izprosil pri bogatinih; zlasti pa je bil mladim ljudem in dijakom pravi oče v dušnih, večkrat pa tudi v telesnih potrebah. Umril je l. 1809. „Njegov pogreb,“ tako priča neki udeleženeec, „je bil najlepši, najganljivejši in najslavnejši, ki ga je kdaj videl Dunaj!“

Kolednica.

Hej, mi kralji smo trije:
Gašper, Miha, Baltazar,
smo prijahali od daleč
iz dežele jutrove.

Zvezda zlata kaže pot
nam do mesta Betlehem,
kjer pred davnimi se leti
je rodil sveta Gospod.

Pojdi z nami, gospodar!
Kaj? Li pota se bojiš?
No pa brž podari
za koledno kak drobiž.

Bogumil Gorenjko.

